

syn til de samme tilhørende Fiskerier anderledes end den private Enejer.

Til § 47. (Kommissionsforslaget §§ 59—66). Det er neppe tvivlsomt, at Manglen af almindelige for Alle forbindende For skrifter for hvorledes Fiskeriet i det Hele vil være at udøve, har været en væsentlig Hindring for Udoivlingen af Fiskeriet i de ferste Bände, i hvilke Flere ere berettigede til at fiske, og der er derfor formentlig al Opfordring for det Offentlige til, som af Kommissionen foreslaaet, at søge at virke for Tilvebringelse af særlige Fiskeriet i nysnævnte Bände ordnende og regulerende Bestemmelser. Noget Vigtende gjaelder om Fjordfiskeriet, og hertil sigtende Regler ere derfor ogsaa optagne i Lovforslagets §§ 40 og 41; men tvøvrigt turde det være ioinefsaldende, at Forholdenes Forskjellighed maa medføre, at det Offentlige med Hensyn til de heromhandlede, Privates Raadighed undergivne Bändes Benyttelse til Fiskeri, i saa Henseende maa stille sig anderledes end ligoverfor Fiskeriet i de for Alle tilgængelige Fjorde. At det med Hensyn til Fiskeriet i de sidstnævnte Bände paabøides, at der skal affattes Vedtægter, er ganske naturligt, idet de ejendommelige Forhold i Fjordene — der særlig ere Inglesteder for Fiske og Opholdssteder for de unge Fisk og paa den anden Side ere mest udsatte for Opffiskning, medens der her ikke kan paavises bestemte til Fiskeriets Udøvelse eneberettigede Personer, i hvis Magt det kunde staa selv at underkaste sig de Begrændsninger i Henseende til Udøvelsen af deres Bedrift, som Hensynet til Fiskebestandens Bevaring maatte tilsiige —, formentlig maa erkjendes at indeholde en Opfordring for det Offentlige til at søge at værne om Fiskeriet detsfeds ved særegne Regler; da derhos dette Fiskeri, hvorvel det staaar aabent for Alle, dog nærmest har en partikular stedlig Interesse, og da Fjordfiskeriets Vekttelse saaledes anbefales ikke alene ved det almindelige Hensyn til Fiskeriets Fremme, men tillige ved Hensynet til de Umboendes Tarv, som netop kan komme til at lide ved Benyttelsen af den almindelige Frihed, er det ogsaa rimeligt, at disse Sidste gennem de kommunale Myndigheder saa Indskydelse paa Vedtægternes Affattelse. Anderledes forholder det sig derimod med Fiskeriet i de ferste Bände. Da der her er Tale om et Fiskeri, der ikke er frit for Alle og Enhver, men som kun tilkommer bestemte Berettigede, maa det Offentlige her stille sig mere tilbageholdende, idet det kun ganske middelbart har Interesse i disse Forhold, forsaavidt det nemlig er af Betydning for det Almene, at det ommeldte Fiskeri ligesom enhver anden Bedrift drives saa hensigtsmæssigt og produktivt som muligt. Staten bør derfor formentlig ikke her, som ved Fjordfiskeriet, paabøide, men kun opmuntre og hjælpe til Tilvebringelse af særlige Fiskeriet regulerende Vedtægter. Da det som bemærket kun er enkelte bestemte Personer, der her ere de direkte Interes-

serede, og da disse derhos kun ville forefindes i et forholdsvis ringe Antal, kan det ikke siges, at Sagen har en saadan Betydning for Kommunerne, at der skulde være Anledning til at indbrømme disse nogen Medvirkning ved Vedtægternes Affattelse, hvorimod det synes at ligge nærmest, at Staten, der maa forudsættes at raade over den Sagkundskaab, som det vel oftest vil storte de paagjældende Fiskeriberettigede paa, tager Initiativet og hjælpe til at faa de fornødne Bestemmelser gennemførte, saafremt der herfor viser sig en noget almindeligere Stemning blandt de Berettigede. Disse Betragtninger have fundet Udtryk i Lovforslagets § 47, ved hvilken det heromhandlede Forhold saaledes søges ordnet paa en Maade, der er noget forskjellig fra den, som Kommissionen har bragt i Forslag. Som det vil ses, har Kommissionen nemlig tænkt sig Vedtægterne tilvebragte ved særlige Kommissioner, saakaldte Fiskerikommissioner, som skulde udmeldes og sammensættes paa samme Maade som Landvæsenskommissionerne. Det vilde imidlertid ikke forekomme Ministeriet heldigt, om man for denne Sags Skyld vilde indføre et saadant helt nyt baade vidiløstigt og kostbart Apparat som de paatænkte Kommissioner, hvilke det derhos sikkert paa Grund af manglende Sagkundskaab vilde blive særdeles vanskeligt at faa blot nogenlunde tilfredsstillende besatte, hvis Kompetence navnlig overfor Landvæsenskommissionerne det uden Tvivl vilde vise sig meget vanskeligt at afgrændse og for hvis Virksomhed der i ethvert Fald maaatte kræves mere detaillerede Regler end den kortsattede Hensynsning i Kommissionens § 62 til hvad der gjaelder for Landvæsenskommissionerne. Ei heller skjønner Ministeriet, at Hensynet til de Fiskeriberettigedes Tarv kan ventes bedre fyldestgjort gennem deslige Kommissioner end ved den i Lovforslaget angivne Ordning. Efter denne vil det, naar Administrationen enten af egen Drift eller efter dertil ved indkomne Andragender given Foranledning finder sig opfordret til at at rejse Spøgsmaal om Regulering af Fiskeriet i et af de heromhandlede Bände, være overladt til dens egen Afgjørelse, hvorledes der skal gaas frem med Hensyn til Udarbejdelsen af de i § 47 ommeldte Udlast til Regulativerne, men det forudsættes selvfølgelig, at Ministeriet stadig har en i disse Forhold saghyndig Mand til sin Raadighed, og at de fornødne Lokalundersøgelser samt Forhandlinger med de Berettigede forudgaa Udarbejdelsen af Udlastene. Naar der da saaledes ved Ministeriets Foranstaltning tilveiebringes et efter Undersøgelse af de lokale Forhold og efter Forhandling med de Interesserede udarbejdet Udlast til et Regulativ, og dette Udlast, efter at være tilkvaadt af mindst det i § 47 nævnte Antal af Interessenter, faar forbindende Kraft, vil der efter Ministeriets Forarming herigjennem være tilveiebragt en Garant for en fornuftig og med alle de Berettigedes sande Tarv stemmende Ordning af Forholdet, som i alt Fald ikke er mindre end den,